

Paranormal policy, Vol. 1

«Mentrestant i fins al 28A, la prioritat- catalana i espanyola- ha de ser aturar el feixisme. Si no ho aconseguim, tant les classes populars com els col·lectius minoritaris (no només nacionals, sinó també sexuals, ètnics, religiosos...) tindrem un greu problema»

La veritat és que veient el panorama polític nacional i estatal no se si costa més saber per on començar o per on acabar. Panorama polític paranormal en què, entre molts altres fenòmens, podem vore com dirigents polítics i socials catalans porten més d'un any en presó preventiva acusats d'uns delictes que no se sustenten per enlloc. Panorama en el que les forces i cossos de seguretat de l'estat presumien a les xarxes de ?ser la tormenta? i d'anar ?a por ellos? a l'intentar sense èxit impedir un exercici tan democràtic com és posar paperetes a unes urnes, mentre després, davant el jutge, sols poden acreditar que els ?cantaven i insultaven? o que els van ferir els propis companys en aquell ja clàssic ?que soy compañero, coño!?.

Paranormalitat quotidiana que impedeix a mitjans de comunicació públics parlar d'exili o presos polítics mentre altres, amb aquella tendència tan seua a la perversió del llenguatge, s'omplen la boca parlant d'un curiós concepte de cop d'estat del que falten els seus principals trets definitoris com són la violència i la usurpació d'un poder polític i/o ordre constitucional que, no només no es va veure reduït arran de l'1 d'octubre sinó que va quedar reforçat a cop d'article 155 (una espècie de barra lliure per eliminar l'autonomia per part del nacionalisme espanyol més ranci i anacrònic). Per si fos poc, si poses el terme ?montapollos? al principal buscador mundial d'internet hi surt la fins ara cap de l'oposició al Parlament de Catalunya. Tot molt paranormal.

En este esperpèntic context de retrocés democràtic i ignomínia, em permetreu que, respecte anteriors escrits, canvie una mica de registre. Irreverència i sarcasme com a antídote i remei contra la ràbia. Perquè sí, mos queda la ràbia i els somnis però la primera és molt millor canalitzar-la amb un llapis i un paper que per altres formes menys conciliadores a les quals alguns ens volen abocar.

Amb tot, comparat als debats dels candidats madrilenys a les teles espanyoles, en els que el ?radical boliviarià? Iglesias semblava un corderet davant els rottweillers Casado i Rivera i el sempre impassible Pedro Sánchez -àlies Ken-, el debat català, tot i els insults de les caps de files de Ciutadans i PP, va semblar una bassa d'oli pel que fa a les formes. I dic les formes perquè, en l'era dels spin doctors i assessors del màrqueting polític, no importa tant el ?què? com el ?com?, no importa tant el fons com les formes. I és una llàstima.

Una llàstima i una de les possibles causes del per què tanta gent es pregunta per allò del ?vot útil? en un sistema electoral que, pels molts factors que hi intervenen i amb independència de la incapacitat humana de predir el futur, fa impossible qualsevol estratègia sobre com utilitzar el vot individual de la forma en què els resultats globals a la circumscripció en forma d'escons siguen del nostre gust. Jo aconsellaria deixar-nos de mites utilitaris i utilitzar el dret al sufragi de la forma que considerem que els seus dipositaris més difícilment ens decepcionaran. Que ja és prou difícil.

Més enllà d'això i intentant anar acabant, crec que la prioritat de tots els pobles de l'Estat, també l'espanyol, és impedir l'arribada del *Trifachito* al poder. Si ho aconseguim, potser en un paranormal policy vol2, intentarem parlar de com les estructures de l'Estat postfranquista (i no tan post) continuaran sent les mateixes, de tot el que haguessin pogut fer els socialistes i no han fet quan han governat la meitat dels anys que portem de pseudodemocràcia i de quins futurs

escenaris tenim quan no tots els mals venen de Madrid.

Mentrestant i fins al 28A, la prioritat- catalana i espanyola- ha de ser aturar el feixisme. Si no ho aconseguim, tant les classes populars com els col·lectius minoritaris (no només nacionals, sinó també sexuals, ètnics, religiosos...) tindrem un greu problema. No es tracta només de si tancaran tv3 o el català serà només assignatura optativa, que també. Es tracta de com empitjoraran -encara més- les condicions laborals de les classes treballadores, les condicions de vida de les persones migrades, de com es gestionarà el nostre medi ambient en mans dels amants dels toros i les armes, de com es ressentiran la sanitat i l'educació públiques davant un conservadorisme socioeconòmic depredador i corrupte, de com les persones LGTBI podran exterioritzar la forma en la que lliurement decideixen estimar-se, de com i quan les nostres companyes podran avortar quan requereixin passar per aquesta traumàtica necessitat... Perquè no, no plantejo escenaris apocalíptics. Només es tracta d'observar els discursos dels tres partits en la seva carrera per veure qui és més carca i espanyolista. De comprovar com el primer que ha fet qui ara marca l'agenda des de l'extrema dreta és negar el concepte de violència masclista en un Estat en què, en els últims anys, segons l'Institut Nacional d'Estadística, centenars de dones han estat assassinades en mans de les seves parelles-homes. De com a Andalusia han derogat lleis de la memòria històrica en un Estat que, segons l'associació Jutges per la Democràcia, ja té el trist honor de ser el segon país, només superat per Cambodja, en quant a persones desaparegudes en fosses comunes. I només són alguns exemples.

Davant aquest panorama polític paranormal que en ple segle XXI ens vol fer tornar al passat més fosc i truculent, només recordar el desig dels supervivents espanyols alliberats a Mauthausen al 1945: **Mai més, enlloc, contra ningú.**

Neus Català, In memoriam